

Забутий друг давно минулих літ
Прислав листа, запрошує у гості.
І враз війнуло зболено і гостро
Солодким вітром проминулих літ.

Ну що ж, поїду. Недалекий шлях.
Година льоту. Півгодини ходу.
Зате які дива у нагороду
Мені вістує той короткий шлях!

Отут ми — діти... Осьде — молоді...
Примхлива пам'ять до начал вертає.
А степ цвіте, а хмарка пропливає,
А очі мами — юні, молоді.

І тато юний... Гляну з-під руки:
Окопи, дріт, траншеї і воронки.
Скрипить леміш, напнулись посторонки,
Нема сівалок, сіють із руки.

Найперший зліва — тато мій і є.
Через плече — торбина із насінням,
І поле бранне марить колосінням,
І жайвір в ньому перші гнізда в'є.

Така пора. Весна в степу. І ми
Несем батькам у вузликах обіди,
І нам услід всміхаються сусіди:
Такі вже горді і поважні ми!

Нас у труді виховує село,
За те йому і вдячні ми навіки.

А що дрантиві маєм черевики —
То важко всім, бо спалене село.

Ні, ми не знали, як воно горить,
Ми — повоенні. Ходимо до школи,
Вчимо книжки і вірим, що ніколи
Село вже наше більше не згорить.

А ще ми зрідка дивимось кіно,
Його привозять ставити із міста,
І не стає в клубі нашім місця,
Коли привозять ставити кіно.

Все забуваєм: скруту, і нужду,
І те, здається, що й забути годі.
Нащо вже голод — забували й голод,
А що казати про біду й нужду.

Ми виростили. Руки в мозолях.
Добру, і злу, і хлібу наєм ціну.
Один із нас в степу не вгледів міну, —
Відтоді наші душі в мозолях.

Отак жили... Виходить, не забув...
Спливли літа, мов листя за водою,
І от — нагода стрітися з тобою,
І я нічого, друже, не забув.
